

Bespreking: Guus van der Veer

Suzanne van de Hunnen: "Stervensdruk. Geen tijd om dood te gaan" Uitgeverij Village, Leersum 2011. ISBN 9789077698884 (Eierstokkanker/Levensende/ED/1)
Zie ook: <http://www.vandorp.net/uitgaven.asp?cat=diverse> en www.doodgewoonbespreekbaar.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

In dit boek (144 pagina's) beschrijft Suzanne van de Hunnen haar strijd met de angst voor de dood die zij ervaart na het bericht dat ze, omdat ze eierstokkanker heeft en de behandelingen niet aanslaan, nog maar enkele jaren te leven heeft.

Over de schrijfster:

Suzanna van de Hunnen (pseudoniem van Zsusána Bagoosi (1962-2013) was docente pedagogiek aan de Pabo in Arnhem. In 2005 kreeg ze eierstokkanker. Een jaar later vertellen de artsen haar dat ze is uitbehandeld. Voor www.doodgewoonbespreekbaar.nl schreef Suzanna over haar leven en haar naderende dood. Ze overleed op 10 mei 2013. Een interview met de schrijfster is te vinden op <http://www.vandorp.net/images/nrc.jpg>; zie ook <http://www.doodgewoonbespreekbaar.nl/Leesmeeervaringen/Lotgenoten/SuzannavandeHunnen.aspx> en op <http://www.youtube.com/watch?v=ITUy15kS7oU>

Korte beschrijving:

Suzanne is 44 wanneer blijkt dat ze eierstokkanker heeft. Aanvankelijk worden medische onderzoeken, uitslagen, prognoses en behandelplannen de belangrijkste zaken in haar leven. Haar angst voor de dood werkt verlamdend. Dat bevalt haar niet. Na een operatie en vier chemokuren die niet het gewenste effect hebben besluit ze dat ze wil leren leven met kanker, met de nadruk op leven. In de achtereenvolgende hoofdstukken van het boek uit ze haar emoties, bijvoorbeeld in een brief aan 'Magere Hein'. Daarbij komen ook allerlei herinneringen aan de orde. Uiteindelijk komt ze op een punt waarin ze het gevoel heeft dat ze niet alleen haar dood, maar ook haar leven aankan.

Wat viel op:

De schrijfster geeft treffende observaties van mensen in haar omgeving.

Citaten:

Blz. 69-70: "Kanker, de behandelingen, de emoties en de batterij aan zorg- en hulpverleners die wij om ons heen hebben, vormen de bindende factoren die ons tot een herkenbare subcultuur maken. We hebben een band met elkaar. We kennen elkaar veelal van de afdeling oncologie. Hangen samen aan de chemo. Zitten samen in de wachtkamer te wachten tot we ons radioactief mogen laten bestralen. We herkennen elkaar op straat. We herkennen elkaar in de hoofddekswinkel of bij de pruikenmaker. (..) We zijn een groep tegen wil en dank."

Blz. 75: "Binnen de subcultuur van kanker hebben woorden vaak een andere lading. Wanneer wij het over een cocktail hebben, gaat het niet over de dames Bloody Mary of Marguérita. Dan gaat het over een mengsel van cytostatica. Chemo. Een combinatie van chemicaliën die dodelijk en tegelijk levensreddend dan wel levensverlengend kunnen zijn. (...) Alle woorden met 'dood' krijgen een andere

lading. Doodleuk, doodmoe, als de dood, doodeng, ik schrik me dood. Afhankelijk van de ziektebeleving van de persoon is dit heel erg grappig, op juist heel erg niet grappig. Het feit dat 'tumor' en 'humor' op elkaar rijmen, biedt vele mogelijkheden voor hilarische woordspelingen. Teksten die bedoeld zijn als waarschuwing krijgen een geheel nieuwe betekenis. Sigarettendoosje: 'Roken kan u en uw ongeboren vrucht ernstige schade toebrengen'."

Blz. 117: "Mijn koelkast is kapot. (...) Ik ga op koopjacht. In de eerste winkel word ik na twee minuten verkooppraatje onbedoeld geconfronteerd met mijn vergankelijkheid: de koelkast is duurzaam. 'Een levensduur van minstens tien jaar, mevrouw'. 'Dan gaat die koelkast langer mee dan ik', flap ik eruit."

Blz. 143-144: " 'Waar ga je naartoe?' vraagt de dood.
'Werk', antwoord Suzanna.
'Mag ik mee?' vraagt de Dood een tikje jaloers.
Suzanne twijfelt.

'Drie dagen introductiekamp. Nieuwe eerstejaars studenten. Elk jaar weer stervensdruk om alles op rolletjes te laten verlopen,' denkt ze hardop. 'Je mag wel mee', beslist ze, 'maar ik heb weinig tijd voor je'."

Recensies/Extra:

Zie: <http://www.bol.com/nl/p/stervensdruk/1001004011092906/> "Door haar oprecht verhaal begrijpt de lezer beter wat het alles betekent als je niet meer lang te leven hebt." "Erg goed en met veel humor geschreven boek over een zeer ernstig onderwerp. Toch liet Suzanna mij regelmatig hartelijk lachen. In een ruk uitgelezen. heerlijk!"